

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/1088/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214921
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214921.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľky P. F., rod. S., nar. XX. X. XXXX, bytom P., M. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Jánom Repáňom, advokátom so sídlom v P., M. R. Q. XX proti odporkyňi O. H., rod. F., nar. XX. X. XXXX, bytom T. XXX, zastúpenej JUDr. Katarínou Bezákovou, advokátkou so sídlom v P., Y. XX, v konaní o vrátenie daru, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu v Martine, č.k. 5C/278/2012-142 zo dňa 25. septembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Martine zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala vrátenia daru od odporkyne, poskytnutého darovacou zmluvou zo dňa 7. 4. 2008, na základe ktorej navrhovateľka previedla na odporkyňu (svoju dcéru) spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach, nachádzajúcich sa v katastrálnom území P., zapísaných Katastrálnym úradom v Žiline, Správa katastra Martin na LV č. XXX ako parcely registra „C“ parcelné č. 3676/29 zastavané plochy a nádvoria o výmere 266 m² a na nej postavená stavba rodinný dom č. súpisné XXXX, parcelné č. 3676/94 záhrady o výmere 386 m².

Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 630 Občianskeho zákonníka (ďalej už len „OZ“), keď po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Žiline 9Co/95/2014-122 zo dňa 20. marca 2014 doplnil dokazovanie a konštatoval, že správanie odporkyne voči navrhovateľke nemožno klasifikovať ako porušenie dobrých mravov hrubým spôsobom. Odporkyňa spolu so svojím manželom mala záujem poskytnúť v rámci svojich možností navrhovateľke primeranú starostlivosť, ale bola to práve navrhovateľka, ktorá nesúhlasila s presťahovaním manžela odporkyne do rodinného domu, čím prakticky spôsobila narušenie vzťahov medzi účastníkmi.

Rozhodnutie o trovách konania prvostupňový súd vyhradil samostatnému rozhodnutiu po právoplatnosti vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľka. Žiadala napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, následkom čoho i nesprávne právne posúdil vec. Je nepochybné, že jej ako osobe vo vysokom fyzickom veku musia pomáhať blízki ľudia z okolia, zatiaľ čo obdarovaná dcéra (odporkyňa) sa odsťahovala 150 km od domova a z tohto dôvodu je potom nútená využívať pomoc susedov. Svedok F. H. na pojednávaní pred prvostupňovým súdom vypovedal tendenčne, uchýľoval sa k nepravdivo opísaným skutočnostiam a klamal až tak, že na predmetnom pojednávaní sa viackrát rozplakala, lebo jej prišlo ľúto ako môže takto hanebne zavádzať súd. Dôvody napadnutého rozhodnutia sú nepreskúmateľné, nakoľko z nich nie je zrejmé, prečo sa súd v tomto prípade priklonil na stranu

odporkyne a uveril svedkom - manželovi odporkyne a krstnej matke odporkyne, aj napriek tomu, že títo sa spojili proti navrhovateľke a jednohlasne interpretujú nepravdu o dovtedajšej starostlivosti a ochote aj dnes sa o navrhovateľku starať. Dôrazne poukazovala na to, že odporkyňa má záväzok, ktorý porušovala a aj neustále porušuje a neplní si povinnosti vyplývajúce z jej darovacej zmluvy a jej správanie je v rozpore s dobrými mravmi takej intenzity a takého charakteru, že zakladá právo na vrátenie daru.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení žiadala rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňový súd podľa jej názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a následne i správne rozhodol, keď prihliadol na výpovede svedkov, ktorí boli v priebehu konania riadne poučení o následkoch krivej výpovede a ich výpovede teda majú vyššiu dôkaznú hodnotu ako výpovede účastníkov konania. Aj napriek tomu, že je väčšinou podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, navrhovateľka jej vlastne bráni túto nehnuteľnosť užívať, užíva ju výlučne sama a i v tomto smere je splnený záväzok, týkajúci sa doživotného práva užívania nehnuteľností zo strany navrhovateľky. V čase, keď poskytovala starostlivosť navrhovateľke, tak jej sestra, ktorá bola tiež obdarovaná tou istou nehnuteľnosťou, o navrhovateľku neprejavovala takmer žiadny záujem (5 rokov), čo viedlo navrhovateľku k podaniu návrhu o vrátenie daru, ktoré bolo pre navrhovateľku neúspešné, a preto je toho názoru, že v čase jej neprítomnosti môže primeranú starostlivosť dočasne poskytnúť i sestra, čím sa nezabavuje ale svojej zodpovednosti a naďalej je ochotná presťahovať sa do P. spolu so svojim manželom.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany navrhovateľky v priebehu odvolacieho konania neboli tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Tak ako už bolo konštatované v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, nie každé chovanie, ktoré nie je v súlade so spoločenskými uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi naplňuje znaky § 630 OZ, ale len také chovanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré je vždy potrebné skúmať s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Ani samotné porušenie dohodnutých zmluvných podmienok nemožno automaticky stotožňovať s porušením dobrých mravov hrubým spôsobom, lebo z takéhoto porušenia vyplývajú účastníkom práva a povinnosti upravené konkrétnymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností potom prvostupňový súd postupoval správne, keď na základe návrhu navrhovateľky, ktorá sa domáhala svojím návrhom vrátenia daru v zmysle § 630 OZ, dôsledne skúmal, či konanie odporkyne s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov voči navrhovateľke (súd je v tomto konaní viazaný návrhom). V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrh navrhovateľky zamietol.

Pokiaľ navrhovateľka v priebehu odvolacieho konania spochybňovala svedecké výpovede niektorých svedkov, tu je potrebné zdôrazniť, že okrem svojich subjektívnych vyjadrení nepredložila súdu žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali svedecké výpovede, a preto ani odvolaciemu súdu neprislúchalo hodnotiť tieto dôkazy inak, než ich vyhodnotil súd prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.